

delovali pri postavitvi spomenika Miranu Cizlju na Peči. Prvotna zavzetost pa je hitro popustila, saj kljub prostovoljnemu delu pri napeljavi elektrike v Kočo na Gozdu društvo ni moglo kriti finančnih stroškov za napeljavo elektrike, vzdrževanje in poslovanje koč. Društvo je skoraj propadlo, koč je prevzelo PD Kranjska gora. Nastale stroške je poravnala Planinska zveza Slovenije. Leta 1951 je le še 11 članov poravnalo članarino.

Prizadevanje novega odbora leta 1952 je vplivalo na ponovno večanje članstva, članstvo pa se je večalo zlasti po zaslugi učiteljice Milene, ki je skrbela, da so vsi šolarčki postali člani. Tako je naše društvo ponovno zaživelo. Povečevati se je začela tudi finančna pomoč, s katero je društvo delno krilo stroške aktivnosti. Organizirali smo predavanja: Jake Čopa o rožicah v naših krajih, Tavčarja o popotovanjih s kolesom in mopedom ter predavanja o osvajanju skalnih sten v domačih in tujih gorah.

Prijetna so bila doživetja na sankaskih tekmah: s Peči, od Vavčarja in na najdaljši progi, ki je bila iz Železnice na Tratce, v zadnjem času pa po cesti s Srednjega vrha.

Smučarska tekmovanja smo začeli v Omanovi dolini. Nepozabno je bilo takšno tekmovanje na Vašci (ker je bilo v Dolini premalo snega). V okviru sodelovanja med občinskimi društvi smo se udeležili smučanja v planinski navezi v Vratih, množično smo se udeleževali tudi nočnega slaloma v Mojstrani. V počastitev spomina na našega mladince Slavka Mertelja, ki je bil vzornik mladim in se je ponesrečil pri spustu v Pirenejih leta 1978, organiziramo tekmovanje za Slavkov memorial na plazu Pod Špikom. Nanj vabimo PD občine Jesenice. — Na kraju nesreče so člani leta 1979 vgradili karabin in tablico z napisom.

Radi se spominjamo prvega avtobusnega izleta v Logarsko dolino in še vseh drugih: na Mangart, po Primorski, na Grossglockner, po dolini Drave v Cortino, pa tudi k morju smo šli.

Da smo špik vzeli za svojega, potrjuje to, da smo nanj organizirali več izletov, združenih z markiranjem. Najštevilnejši izlet je štel 65 udeležencev. Imeli smo uspele izlete na Kepo, Mojstrovko, Prisank in Triglav.

Zamisel o izgradnji večnamenskega igrišča za mladino je po dolgih letih le uresničena. V pretekli zimi je bilo na igrišču drsališče, v lanskem polletju pa je bilo dokončno urejeno kot teniško igrišče.

V želji, da bi le imeli nekaj svojega, je društvo s sodelovanjem članov alpinističnega odseka in tudi pomoči drugih planincev leta 1968 pričelo graditi bivak (brunarico) pod Špikom in ga leta 1969 dalo pod streho. Veliko je bilo skrbi in truda za ureditev in opremo — razen brun je

bilo vse prineseno iz doline. Leta 1975 je bil urejen spodnji prostor, za dan planincev pa bivak uradno odprt. V času po otvoritvi smo prekrili streho z aluminijasto pločevino, uredili in opremili zgornji prostor, predlani smo ga zavarovali z vrvmi pred snežnim plazom (v zimi 86/87 je piš snežnega plazu iz Ponc podrl drevje do bivaka), lani pa prepleskali zunanost. Ostaja le želja, da bi naši mladi stopili v vrste aktivnih planincev in uspešno vodili naše planinsko društvo.

Kristijan Robič

Novoletni pohod na Donačko goro

2. januarja 1990 so se odpravili ptujski planinci — kot že nekaj let prej — na Donačko goro. Neprijetno vreme, megla, nič snega in le zmrazil so spremljali pohodnike, ki so že v temi krenili iz Stoperc peš proti Čermožišam. Pogumno so se zagrizli v pobočja Donačke gore, ki je z vsakim korakom dobivala bolj zimsko podobo. Ivje je krasilo suho travo, veje bukev in listje na tleh.

V brunarici na jasi je pohodnike pričakal s toplim čajem planinski kolega iz PD Majšperk. Po običajnih čestitkah in zahvali so nadaljevali pot mimo skoraj novega Rudijevega planinskega doma, ki pa je bil, žal, zaprt. Na pohodu je bilo namreč potrebno opraviti še nekaj društvenih dolžnosti, med katerimi je bil tudi obisk Polajzarjeve gorske kmetije, ki ima pomolni žig Haloške planinske poti, ki se konča prav na Donački gori. Polajzarjevi skrbijo za žig in vpisno knjigo in so za planince namenili poseben prostor v lepo obnovljeni hiši. Planinski koledar in malo kave sta bila znak zahvale za letošnje skrb. Gospodinja se ni dala prepričati in ni pustila oditi žejnih in lačnih.

Neusmiljeni čas je pohodnike napotil nazaj proti planinskemu domu, od koder je številnejša skupina krenila na zamegljeni vrh, manjša pa po lažji poti okoli pobočja Donačke gore. Pohodniki so se z vrha spuščali po strmi plezalni poti in spotoma ugotovili, da je jeklena vrh natrgana in jo bo potrebno zamenjati. Tudi nekaj dreves z markacijami je padlo in nepoznavalec poti se bo znašel v zagati.

Obe skupini pohodnikov sta se združili pri kažipotu na Kupčini vrh. Hoja na ta vrh je svojevrstno doživetje: po gozdni poti, pokriti z debelo odejo listja, mimo zaselka Završe, nato okoli hriba in prek naslednjega, po zmrznjenih stopinjah krav, mimo kraja, kjer je še lani stal mogočen hrast z markacijo, čez travnik do kmetije. Žal so hrast podrl in z njim vred je izginila tudi markacija. Škoda, da je niso prenesli na sosednje drevo. Pokrajina tod okrog je nekaj posebnega: globoke doline, strma pobočja, pokrita s travniki, nekaj gozda,

tu in tam sadovnjak in tudi kak vinograd se najde vmes.

Bedenikova domačija na Kupčinem vrhu je prijazno pozdravila. Tu je tudi 9. kontrolna točka Haloške planinske poti. Po pozdravu so planinci udobno posedli v topli »planinski« sobi. Pohodniki, ki so bili letos prvič na zimskem pohodu, so spoznali haloški pršut, specialiteto, ki se lahko kosa s kraškim pršutom.

In spet je bil čas tisti, ki je pohodnike pogнал s Kupčinjega vrha: po bližnjici v Grdino in nato v Stoperce na avtobus.

Po tej poti hodi vsak dan tudi Bedenikov prvošolec Tonček: eno uro navzdol in debelo uro navzgor.

Kristina Šamperl Purg

Planinski pohod na Tisje

Mraz. Dan za dnem je temperatura kar precej pod ničlo. Pa kaj zato! Planinci se ne bojimo mraza! Zato smo se odločili, da se bomo udeležili planinskega pohoda na Tisje.

Ob sedmih smo se zbrali na železniški postaji v Brestanici. Na vlaku smo bili sami v vagonu in ob igran smo se kar hitro pripeljali v Litijo.

Na startu smo dobili evidenčne kartone in se odpravili na pot. Vodila sta nas Albinca in Milan Mahovne, ki sta bila že velikokrat na tem pohodu. Pot je bila super. Čeprav je bil mraz, smo si kmalu odpenjali vetrovke in bunde. Na kontrolnih postajah smo popili čaj, se malo odpočili in nadaljevali pot. Srečevali smo planince, ki so jih morali starši še nositi, pa planince, ki so si morali pomagati s palicami. Med pohodniki je bilo tudi celo vrsto psov. Ni kaj! Lastniki psov so združili prijetno s koristnim.

Kar prehitro smo prišli na cilj. V Kostrevnici smo dobili izkaznice in žige. Skoraj z zavidanjem smo gledali na planince, ki so osvojili že zlate značke. Sklenili smo, da bomo čez leta med njimi tudi mi. No, na pohod pa ne bomo šli le zaradi značk! Naša mentorica je imela čisto prav, ko je rekla, da je v hribih lepo tudi pozimi. Žal nekateri starši tega ne vedo in se preveč bojijo, da bi se njihovi otroci prehladili.

Planinci OŠ XIV. divizije
Senovo

Društveni večer SPD Trst

Že pred leti se je v SPD Trst ustalil običaj, da se člani ob koncu izletniške sezone zberejo na družabnem večeru in obudijo spomine na prijetna doživetja v gorah s prikazom diapozitivov z izletov, podvigov in vzponov. Lanska izletniška sezona je bila res bogata, saj je SPD Trst priredilo okrog 40 izletov, pohodov in srečanj, zato je bil družabni večer sredi decembra v

Gregorčičevi dvorani res pester in bogat. Na njem so bili predvsem udeleženci lanskkih izletov in vzponov, ki so ob gledanju diapozitivov skupaj obujali spomine na lepo preživete dneve v gorah.

(Primorski dnevnik)

Deveti pohod na Tisje

Ob dnevu občine Litija in v spomin na bitko II. štajerskega bataljona 24. decembra 1941 na Tisju so organizirali 9. pohod Litija—Tisje—Velika Kostrevnica. Med številnimi planinci iz Slovenije so bili na pohodu tudi planinci-železničarji iz Hrvaške, ki sodelujejo na skoraj vseh pohodih v Sloveniji.

Na prejšnjih pohodih je bilo lepo in slabo vreme, to pot pa je bilo vreme še posebno naklonjeno udeležencem. Veliko pohodnikov je dobilo bronaste, srebrne in zlate značke, prihodnje leto pa bodo prvič podelili tudi plakete za jubilejni, 10. pohod.

Na lanskem pohodu je bilo veliko učencev, mladih planincev in otrok iz Slovenije. Na startu, ob poti in na cilju so bili na voljo topli napitki, na Tisju pa je bila priložnostna slovesnost ob dnevu občine Litija. Pred sončnim zahodom je bilo mogoče opazovati obrise Julijskih Alp s Triglavom, kar je na udeležence naredilo še poseben vtis, seveda pa so lahko ves dan opazovali vrhove zasavskih in dolenskih gor in gričev.

Josip Sakoman

Zbor PD RTV v Planici

V prekrasnem sobotnem sončnem dnevu so radijski in televizijski planinci prihajali tistega lanskega 9. decembra v svoj počitniški dom pod Poncami v Planici. Kar lepo število planink in planincev se je ta dan zbralo na svojem občnem zboru in poslušalo poročila o delu društva, o obisku njihove transverzale po oddajnikih in zvezah, o izletih in o načrtih za naslednje leto. Letos bo namreč Planinsko društvo RTV Ljubljana praznovalo 20-letnico obstoja. Ob tem jubileju so tudi poslali Planinski zvezi Slovenije kandidaturu za organizatorja dneva ljubljanskih planincev.

Na občnem zboru so izvolili novo vodstvo: predsednica je Tanja Boštjančič, Tone Jarc pa je koordinator vsega, kar bo treba postoriti za pripravo ljubljanskega tabora.

Po občnem zboru so otroci, društveni podmladek, organizirali srečelov, zatem pa so si vsi skupaj ogledali diapozitive z izletov in pohodov ter obiska transverzale RTV, ki jih je posnel Jure Boruta.

Jure Boruta